

i den rigtige retning, og derfor tak for det konkrete spørgsmål, for centraladministrationen på Slotsholmen har også et ansvar for at bidrage til, at vi får den udvikling, som hr. Bjørn Elmquist, fru Mimi Jakobsen og regeringen, også SF og Enhedslisten – jo, det fornemmer jeg – mener er den rigtige vej at gå frem for en konkurrence om, hvem der kan forringe efterlønsordningen mest. Det er ikke en, vi deltager i.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Det er stadig om seniorpolitikken. Min bekymring går på betragtningssettet. Man regner kun endimensionalt og siger, at det ikke kan nytte noget, at antallet af forsørgere bliver så lavt, fordi folk allerede trækker sig tilbage i 60-61-årsalderen.

Problemet er, at man er nødt til at se todimensionalt; det hjælper. Der bliver jo ikke en eneste forsørger mere af, at en træt og nedslidt ældre person bliver tvunget til at blive på arbejdsmarkedet, hvis der er en anden, der i stedet for forbliver arbejdsløs. Det er derfor, jeg taler om, at man skal dele arbejdet, og så skal folk have mulighed for at trække sig tilbage, når det passer til deres person og den udvikling og det arbejdsmarked, de har levet på.

Med fleksibilitet i tilbagetrækningen og i øvrigt en deling af arbejdet så opnår man det, som hr. Bjørn Elmquist er ude efter.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne sige mange tak til statsministeren.

Det var et forbløffende flot, konkret svar, statsministeren var i stand til at levere. Det havde jeg sådan set ikke turdet forvente. Men jeg vil stadig væk godt sige, at selvfølgelig er der da forskel på, hvad intentionen er med de samtaler. Det er klart, men jeg vil stadig væk mene, at 45 år er lige at stramme den.

Men jeg tror, at også den offentlige sektor er for dårlig til at give medarbejdere fra 55 år og op den fornemmelse af, at der også bliver kælet for dem, så de også kan få kurser, også komme med i nogle spændende projektgrupper sammen med nye medarbejdere. Den stærkeste matching, man formodentlig har i en hvilken som helst virksomhed, er den, hvor en, der har erfaringen og ved besked, arbejder sammen med en eller to med de nye fine eksamensbeviser osv. og det er dér, hvor jeg tror – som også hr. Elmquist var inde på – at en hel del af problemet

ligger. De får ikke signalet: Jensen, vi kan så dårligt undvære Dem, kunne De ikke blive ved? De behøver ikke være her 37 timer om ugen, men kunne De da ikke blive ved? Vi sætter stor pris på Dem, og virksomheden går nærmest ned, hvis De ikke bliver, Jensen, osv.

Det er hele psykologien i det, som jeg tror, at virksomhederne, offentlige som private, har været alt for dårlige til. Nu kommer vi til at mangle unge, og så kan det være, de vågner lidt op derude og vil sikre sig disse medarbejdere.

Men nøglen ligger i det dér og ikke i at flytte alderen et år op eller ned.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det er måske lidt i forlængelse af det, som fru Jette Gottlieb var inde på.

Jeg tror, det er vigtigt, at regeringen tænker lidt igennem, hvad det er, den vil lave på dette område, og det gælder ikke kun med hensyn til efterløn og muligheden for tilbagetrækningsordninger. Det gælder også med hensyn til dem, der på forskellige måder kommer på pension, hvad enten det nu er på førtidspension af den ene eller den anden eller den tredje art eller folkepension, at der er en mulighed for, at man faktisk kan gå ind og ud af systemerne, sådan at man ikke er låst fast i det, fordi den fysiske og psykiske tilstand, man har på et givet tidspunkt, ikke nødvendigvis er den samme gennem hele livet, også selv om man på et eller andet tidspunkt har fået tildelt en førtidspension. Det kan godt være, man faktisk på et senere tidspunkt får lyst til at komme tilbage til arbejdsmarkedet, men så er man ligesom ude af systemet og mister sin ret til førtidspension.

Hvis det er sådan, at man sørger for at bibeholde den ret, at man kan gå i gang med at arbejde, får man selvfølgelig ikke sin førtidspension i den periode, hvor man arbejder, men i det øjeblik, man så ikke ser sig i stand til at gøre det mere, har man på forhånd ligesom fået tilkendegivet, at man har en førtidspension i baghånden.

Jeg tror, at det for mange, f.eks. for en del sindslidende, kan være en stor hjælp, at de ikke er fastlåst på den måde, at de for altid er ude af stand til at påtage sig et arbejde, og derfor synes jeg, man skal prøve at videreudvikle det her område, men lade være med at opstille en målsætning om, at alderen skal ned. Det interessante er, som vi tidligere har snakket om i dag, om vi har en samfundsmæssig produktion, der er